

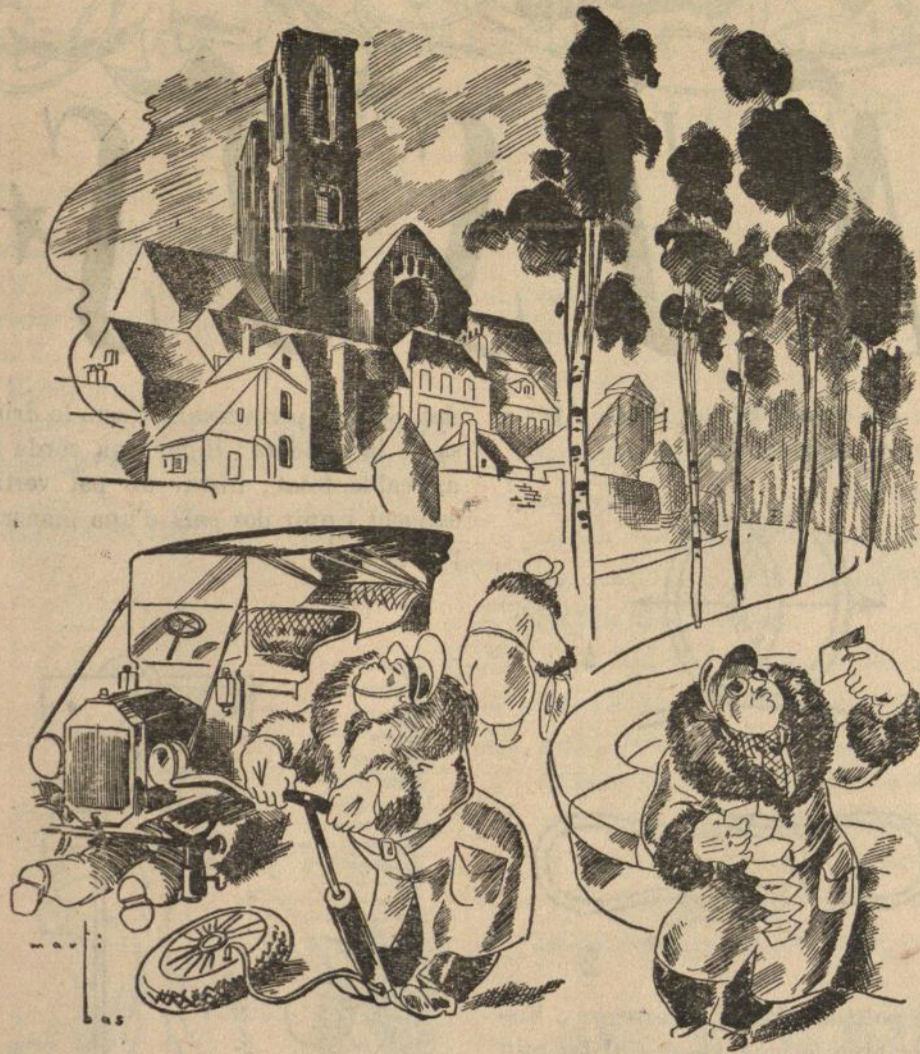
U N H O M E P R A C T I C

L'automòbil havia vingut a cercar-me a les cinc del matí. Jo ja feia un quart d'hora que m'esperava a la porta de casa amb la meua gorra de viatge, les meves ulleres amenaçadores i una gran maleta. Després vam anar a cercar en Frederic, que portava un capell guardapols i una careta. Va col·locar al costat del meu bagatge el seu sac de viatge i ens n'anàrem cap a casa de Gedeon, que no era pas davant de la seva porta.

Calgué que despertéssim el porter, que va cridar-lo per telèfon... I pensar que justament ell, al vespre, havia insistit tant perquè avancéssim l'hora de la sortida! Fredament ens causava un retard de vint minuts. Com és natural un cop hagué baixat, encara es permeté de fer-nos càrrecs, i de quina manera! Ell ja estava preparat feia estona. De primer ens havia esperat a la finestra i cansat se n'havia entrat a la seva cambra. Ell es creia que el xofer avisaria amb la botzina. Però el xofer no l'havia avisat pas...

—Com! Si l'ha tocada més de deu vegades!

—Doncs és que teniu una botzina que no es sent.

A l'hora de dinar arribàrem a Angers, on també haguérem de passar la nit. A l'hotel, disposàvem de tres bones habitacions. Gedeon va prendre la del mig, que era la més ben situada.

—Nois—digué—jo anava davant. No us penseu pas que baixi a dinar sense haver-me rentat completament. Qui és que té aigua de Colònia per a deixar-me?

Cadascun de nosaltres va posar a la seva disposició una flascó d'aigua de Colònia. Va olorar els dos flascons i en va triar un. Deu minuts després entrava a la meua cambra.

—No tindries pas un raspallet nou per a les dents?

—Jo en tinc un, però no és pas nou del tot.

—Com!—va dir—quan vas de viatge no et pots comprar un raspall nou?

Se'n va anar cap a l'habitació de'n Frederic i tornà triomfalment amb un raspallet de dents, tot nou, a les mans.

—Ja ho veus: almenys en Frederic no és com tu—em va dir.

—Però ell, que no se'l necessita, el seu raspallet?

—No pas aquesta tarda. Al darrera, vosaltres no arreblegàveu tanta pols:

a poc. Però un cop a la carretera de Rambouillet, començàrem a enfilar de pressa. El ximple de Gedeon seguia fumant.

—Noi, ets molt embafador. Amb una mica més em tires la cendra als ulls. Deixa de fumar o torna'm les ulleres.

—No, noi, que me les quedo. Però ja llançaré el cigar. Deixa'm donar tres o quatre pipades, només.

—No comprenc pas el gust que trobes a fumar anant amb automòbil.

—Jo sí, que el comprenc.

—En aquest cas et cal una petita pipa tapada.

—Que en tens una, tu?

—Sí, que en tinc una. Ja en trobaràs d'iguals a Chartres.

A Chartres ja no se'n va parlar més. Gedeon autoritàriament va declarar que no ens hi aturàrem. Havíem perdut el temps a la sortida i convenia guanyar-lo.

***

De totes maneres ens vam haver d'aturar en un poblet, a causa d'haver esclatat un neumàtic. Gedeon, que no duia diners, ens va demanar una peseta per comprar postals. Després va necessitar segells. Jo en tenia uns quants a la cartera. Ell, naturalment, va utilitzar els que li feien falta.

—Em quedo els altres per si els necessito més endavant—digué—ficant-se la cartera a la butxaca.

Ja us podeu afigurar que no parava de mentir. S'havia, senzillament, quedat al llit una hora més que nosaltres tot pensant que ja tindria temps de llevar-se, quan ens sentiria. En el moment que ell s'instal·lava al costat del xofer ens vam adonar que no duia sac de viatge.

—I el teu sac? No te l'has pas deixat dalt?

Però ell va arronçar les espatlles.

—No en tinc necessitat, jo, d'aquestes andròmines. Tot el que em fa falta ho porto damunt. No en sabeu gens de viatjar!... Més val que em doneu una cigarreta.

—Ens tiraries el foc als ulls... No hauries de fumar!

—No te n'ocupis, d'això.

—Com? Que no me n'ocupi?

—Jo només fumo a la sortida de París. Tanca. Dóna'm la capsula dels llumins... I deixa'm també les teves ulleres, ja que no vaig al davant.

L'automòbil arribava a l'Arc de Triomf.

***

Fins a Versalles vam marxar a poc

jo la rebia a grapats. Com que encara no estic a punt, ja em fareu el favor de baixar i fer preparar el dinar.

Vam baixar en Frederic i jo. Instal·lats a la sala del restaurant esperàvem l'arribada de Gedeon.

—Tanmateix és ben tranquil—digué en Frederic.—M'ha pres el raspallet de les dents, el raspall de la roba i la pinta. També m'ha demanat pasta dentífrica, la llima de les ungles, les tisores, i m'ha mogut un vol perquè no tinc pomada per a les ungles.

—El que jo voldria saber és on porta la roba neta: no és de creure que viatgi durant vuit dies amb la mateixa camisa, la mateixa samarreta i els mateixos mitjons; això sense comptar que tampoc no porta camises de nit.

—Potser pensa comprar-se la roba blanca pels pobles. Jo conec gent que ho fan així.

—Jo, en canvi, conec Gedeon. No és pas aquesta la seva idea: ell és molt amic de comprar ben baratet.

—I com s'ho manega, doncs?

—Anirem a preguntar-li-ho.

(Segueix a la pàgina 8)